Ч. 48. Субота 1 (14) марта 1903 Рік XIII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Обструкция в угорскім соймі. — Розлад між француским социялїстами. — Протести Альбанців).

На вчерашнім засїданю палати послів вела ся дальше буджетова дискусия. Промавляли між иншими пос. Шікер, Дальматинець Квекич, Чех Жанек, Всенїмець Берґер і ин. Опозицийну промову виголосив п. Берґер. В часї промови п. Жачка прийшло до живої суперечки між Чехами і Нїмцями. Нинї імовірно скінчить ся дискусия і буджет буде переданий комісиї.

В угорскім соймі вела ся вчера дальша дискусия над войсковим законом, при чім опозицийні посли виголошували обструкцийні промови против того закона. Дискусиї не покінчено і опозиция буде ще мати нагоду до обструкциї. Слїдуюче засїдане назначено на нинї.

Бувший француский міністер торговлї, член социялїстичного сторонництва, Мільран, викликав в послїднім часї велике невдоволене між социялїстами тим, що голосував в парляментї за забороною одної революцийної брошури і за буджетом ісповідним. Социялїстичний союз департаменту Секвани хотів за те на послїднім своїм засїданю виключити Мільранда з свого сторонництва, і тілько малою більшостию голосів перепало внесене на виключене, а перейшло внесене на уділене єму нагани, котра заразом має бути першою пересторогою. Від тої ухвали застерегли собі відклик до конґресу социялїстів, котрий має відбути ся у великодні сьвята, так ті, що голосували за виключенем Мільранда, як і сам Мільран. Він оправдував своє поведене тим, що брошура неприхильно виступає також против социялїстів, а голосоване против ісповідного буджету було би лише демонстрациєю, котра могла бути на місци за давнїйших мінїстерств, але не тепер, коли президент мінїстрів Комб борбу з клерикалїзмом веде поважно.

Альбанцї протестують дальше против переводженя реформ. В Дяковій відбув ся з'їзд делеґатів і вождів всїх Альбанців з племен: Дякова, Краснїц, Ґаз, Сак і Беріза. Запротестовано против реформ, против уживаня християн до полїциї і жандармериї, і т. п. Заходи делеґатів Порти: Муртеца-паші і Шабан-паші, щоби успокоїти Альбанців, не повели ся, Альбанцї боять ся найбільше, що переведене реформ примусить їх до зложеня оружия.

Справоздане „Днїстра“.

Рада надзираюча Тов. взаїмних обезпечень і взаїмного кредиту „Днїстер“ відбула засїдане дня 26 лютого с. р. під проводом президента сов. Кузьми і при участи 14 членів ради та комісаря правительственного радника двору Гута.

Дирекция предложила Радї надзираючій справоздане і білянс обох Товариств за рік 1902. В Тов. взаїмних обезпечень було в тім роцї 113.389 важних поліс на 116,069.877 К обезпеченої вартости і 1,042.253 К премій, то є о 11.638 поліс і 114.552 К премій більше нїж року попередного. З того віддано в реасекурацию 56,430.027 К обезпеченої вартости (48·61%) за премію 501.963 К (48·16%). Шкід всїх лучило ся 983 при 492 пожарах в 397 місцевостях, за котрі виплачено разом з коштами лїквідациї і нагородами за ратунок 530.471 К (51% суми премій), з того звернула реасекурация 287.951 К (54% всїх шкід), остало на власний рахунок 242.520 К (45 прц. премії захованої на власний рахунок). Суду мирового не було жадного. 16 відшкодовань в сумі К 11.396 признано в дорозї ласки.

Актива Товариства виносять К 1,064.850, з того льокациї в цїнних паперах пупілярних 814.800 Кор., готівка і вкладки 70.656 К, ефекти кавций аґентів 71.482 К, вірительности 113.120 К.

Фонд резервовий збільшив ся в протягу року о 70.526 К і виносить 456.929 К.

---

33)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З анґлїйского — Г. Райдера Гаґґерда.)

(Дальше).

Відтак зробило ся тихо, аж наконець якийсь єрей, що стояв на криші вартівнї, затрубів в срібну трубу і оповістив, що настав ранок, по чім хор сьпіваків засьпівав пречудну пісню, котрої послїдну строфку нарід повторив. Коли они сьпівали, луч всходячого сонця впав на огонь, що горів на вівтари, і знов понїс ся голос труби. Глубоку тишину, яка тепер настала, перервав єрей, що стояв коло огню і так відозвав ся:

„О боже, наш боже, дай, щоби наші гріхи щезли з нашими роками. О боже, наш боже, помилуй нас, ізбави нас від нашої минувшости і дай нам сьвітло будучности. Услиши нас, серце неба, услиши нас!“

Він замовк а нарід відозвав ся в один голос: „Услиши нас, серце неба, услиши нас!“

Старий єрей стояв якийсь час тихо, а сьвітло огню осьвічало єго струнку стать і єго розрадуване лице, обернене до всходу. Темнота роз'яснила ся щораз більше, аж нараз луч всходячого сонця мов би стріла перелетів по тіни і осьвітив вершок піраміди так, що аж сьвятий огонь від него поблїд. Коли показало ся сонце, мужчини і женщини, що клячали на колїнах на марморовім помості, встали і скинули із себе темне одінє, що вкривало їх білі свити та відозвали ся в один голос:

„Слава тобі, о сонце! подателю всего доброго! Слава тобі, новонароджене дитя бога!“

Сьвітло ставало щораз яснїйше і вскорі підняло ся зпід мрачної ослони красно осьвітлене місто, а коли золоте проміне сонця розлило ся по нїм, понеслась знову голосна молитва єреїв.

Коли сни скінчили, а прекрасні дїти зложили в жертві цьвіти на престолї, поблагословив Тікаль, яко найвисший єрей, цїлий нарід.

Відтак встав Маттаї і оповістив народови все, що стало ся. Коли скінчив, нарід приплеснув голосно, а бесїдник народу спитав, коли має відбути ся вінчане білого чоловіка, сина моря, з господинею Маєю.

Она відповіла сама на то питане і сказала в своїй скромности, що єї пан бажає, щоби вінчане відбуло ся ще сего вечера в парадній сьвітлици палати і щоби в єї честь відбув ся великий пир.

На тім скінчила ся розмова, бо Тікаль не відзивав ся анї словечком більше, як лиш тілько, що належало до єго урядованя; після звичаю в краю, приступали відтак люди і складали молодій свої желаня.

Около полудня вернув я назад до комнат призначених для мене в палатї, а коли я довідав ся, що сеньор все ще у господинї Маї, пообідав я сам і положив ся трохи спочити.

Сеньор прийшов до мене і збудив мене; він був такий веселий, як тодї, заким ще Моляс повів нас до індиянського знахаря і єго доньки. Я слухав терпеливо єго живої балаканини про приготовленя до весїля і старав ся також, як міг, подїляти з ним єго веселий настрій, але надармо, а наконець взяла ся і єго моя задума про минувшість і непевну будучність. Тодї взяв ся єго знову розважати, як міг, але на дармо, бо він покивав головою і сказав:

— Я люблю Маю, хоч она Індиянка, і не буде другої такої женщини, анї ніяка не зможе мати для мене такого значіня, як она; а вжеж-таки я бою ся, Іґнаціо, бо се вінчане відбуває ся під злим знаком і молю Бога, щоби то, що розпочало ся обманьством, не закінчило ся погибелею. Сумна будучність жде нас обох. Ти прийшов сюди, щоби осягнути якусь цїль, і задля тої самої цїли хотів би ти знову звідси вийти; а я хоч і оженю ся з Маєю, то не хотів би на цїле житє лишити ся в містї серця. А менї здає ся, що скоро не зможемо втечи, то се станесь нашою судьбою.

— Ну, то маймо надїю, що втечемо, — сказав я.

— Слаба надїя, — сказав він на то. — Я вже відкрив то, що нас, а бодай мене, дуже стережуть. Але що буде, то буде, а я, Іґнацiо, маю надїю, що отсе подружє не зробить роздору в нашій дружбі.

— Не знаю, сеньоре — відповів я на то — менї здає ся, що вже від многих недїль лежить єго тїнь між нами, а тїнь тота може ще й більше потемнїє. Та й судьба мабуть так призначила, щоби любов женщини ставала межи мною, моїми плянами і моїми приятелями. Від тої хвилї, коли я перший раз побачив гос-

Фонд емеритальний побільшив ся о 23.002 К і виносить 70.756 К. **Резерва премії** побільшила ся о 64.918К і виносить 270.145К. Кромі сих фондів має Товариство **специяльну резерву** (13.000 К) і фонд на ріжницю курсу (24.089 К.)

Надвижка (зиск) за рік 1902 виносить 116.927 К.

По вислуханю справозданя комісиї ревізийної, котра провіряла книги і білянс товариства, ухвалила рада предложити Загальним зборам внесок, щоби з надвижки 116.927 К приділити по мисли статута: а) 23.386 К до фонду резервового; б) 83.391 К на зворот для членів в висоті 8% від премії; в) 2.000 К на публичні добродійні цїли; г) а решту 8.160 К приділити до фонду специяльного на звороти.

В товаристві взаїмного кредиту „Днїстер" виносять **активи** 1,379.132 К. Власний капітал товариства (уділи, фонд резерв. і резерва специяльна) виносять 110.657 К; цїлий той фонд власний і часть капіталу оборотового уміщені суть в цінних паперах пупілярних і вкладках банкових в сумі 121.059 К, щоби товариство мало до розпорядимости кождої хвилї плинний капітал.

Членів має товариство 2.392, котрі, деклярували уділи 125.000 К і зложили на то 96.312 К.

Вкладок щадничих є 1257 книжочок на 1,103.333 К. **Позичок** 2163 в сумі 1,239.243 К, з того 1662 позичок в сумі 975.601 К суть інтабульовані на першім місци реальностий довжників в спосіб пупілярний Сплата позичок відбувала ся правильно; залягало з кінцем року тілько 294 рат в сумі 17.427 К (т. є. лиш 1·4% суми позичок) і то по найбільшій части рати з 6 послїдних місяців 1902 року (именно 228 рат в сумі 13.675 К); з року 1900 залягало тілько 7 рат в сумі 290 К, з р. 1901 24 рат в сумі 1334 К, давнїйших залеглостий нема.

Чистий зиск виносить 12.797 К 63 с.

По вислуханю справозданя комісиї ревізийної ухвалила рада предложити загальним зборам внесок призначити з зиску по мисли статута: а) 3.000 К до фонду резервового; б) 4.942 К 16 сот. на дивіденду від уділів (6%); в) 2.000 К на добродійні цїли; і г) решту 2.855 К 37 сот. перенести на рахунок слїдуючого року.

Опісля заняла ся Рада надзираюча справами адміністрацийними Товариства; заіменувала урядниками Товариства: ревідента Товариства кредитового, п. Михайла Іванця, адюнктом членів Дирекциї і їх заступників на рік 1903; також повзяла ухвали в справі винагороди аґентів, визначаючи їм додатково 1% провізиї від чистої премії місто дотеперішного звороту видатків почтових, окрім 8% провізиї за чинности аґенцийні.

Наконець застановляла ся Рада над висотою побираної стопи премійної, бо як звісно Товариство взаїмних обезпечень в Кракові заводить від 1- цьвітня с. р. висші оплати від обезпечень селяньских, а товариства позакраєві акцийні уже від падолиста 1901 піднесли в Галичинї премію від обезпечень селяньских (більше як о 20%); по розгляненю дат статистичних „Днїстра" за дотеперішних лїт 10 постановила Рада на разї премію від будинків селяньских не зміняти і вижидати єще на наслїдки, які покаже заряджене підвисшене в инших Товариствах, — особливо, що обезпеченя селяньскі становлять в „Днїстрі" 85% всїх обезпечень (що до числа поліс), проте зміна дотикала би найбільший круг членів Товариства.

Новинки.

Львів дня 13 го марта 1903.

— **Іменованя.** Wiener Ztg. доносить, що Є. В. Цїсар іменував радником Двора і президентом окружного суду в Коломиї радника висшого суду краєвого у Львові Володислава Середовского.

— **Проґрама концерту в XLII роковини смерти Тараса Шевченка,** що відбуде ся в великій сали „Народного Дому" у Львові ві второк дня 17-го н. ст. марта 1903, така: 1. Сметана: Увертура з опери „Libusa", орхестра 80 п. п. 2. Промови. 3. Лисенко: „Марш похоронний", мішаний хор „Львівского Бояна" з тріом сопрановим, альтовим і тенорoвим в супроводї орхестри 80 п. п. 4. Шевченко: Виїмок з „Гайдамаків", віддеклямує п-ї О. Будзиновска. 5. Носковский: „Коломийка характеристична", орхестра 80 п. п 6. а) Шопен: „Мрія", б) Мендельзон: „На водї", мужескі хори „Львівского Бояна". 7. I) Лисенко: а) „Ой умер старий батько", б) „Як би менї черевики" II. Донїцетті: Ария з опери „Циганка", в супроводї орхестри 80 п. п. сопранове сольо п-и Ірини Шухевичівної. 8. Бородін: „Танець половецкий" з опери „Князь Ігор", мішаний хор „Львівского Бояна" в супроводї орхестри. — Цїни місць: Фотель 3 К, перворядне крісло 2 К, другорядне крісло 1 К 60 с. Вступ на салю 1 К. Ґалерия 50 сот. Білетів можна дістати в товаристві „Руска Бесїда" у Львові (Ринок ч. 10 I. пов.) а в день концерту при касї. Початок точно о год. пів до 8-ої вечером.

— **Дирекция руского театру** оповіщує, що ві второк дня 17 с. м. з нагоди вечерка в честь Шевченка не буде представленя.

— **Репертуар руского театру у Львові.** **Недїля**, дня 15 марта: „Нещасне кохане", драма зі сьпівами в 5 дїях Манька. — **Понедїлок**, дня 16 марта (місто вівтірка), перший раз на галицких сценах: „Відьма", фантастична опера в 5 відслонах Л. Яновскої, музика М. Лисенка. — **Середа**, дня 18 марта, преміера конкурсова: „Кара совісти", драма в 5 дїях Гр. Цеглиньского. — **Четвер**, дня 19 марта, гостинний виступ тенора п. Волошина: „Запорожець за Дунаєм", оперета в 3 дїях Артемовского і „Вечерницї", діло музичне Ніщиньского. — **Субота**, дня 21 марта, другий раз: „Жидівка вихрестка", драма в 5 дїях зі сьпівами Тогобочного.

— **Огонь.** В Глїбовичах коло Бібрки згорів дня 2 с. м. рано шкільний будинок. Учительки не було тодї дома, але мимо того вратувано з огню єї річи. Причиною пожару була лиха конструкция комина.

— **Убитий деревом.** В громадї Побережу, станиславівского повіта, підрубане дерево спадаючи убило дня 28 м. м. тамошного робітника 20-лїтного Андрія Воєводу.

— **Наслїдки поганої цїкавости.** В Оломуци повісили дня 10 с. м. убийника Сентенчіка, котрий в Проснїц убив торік в падолистї двоє людий, жінку ткача і єї дитину; самого ткача ще відратовано. Сентенчік через цїлий час, як сидїв у вязници, жалував ся на страшенний голод, хоч

пожу Маю, як она клячала привязана коло вівтаря в каплици асієнди, відчув я, що єї велика краса наробить нам великої журби, і менї здає ся, що моє серце добре прочувало. А ми під єї проводом вступили на темну і непевну дорогу, котрої кінця нїхто не може предвидїти.

— Так — сказав він на то — але ми вступили на ту дорогу, щоби виратувати наше житє.

— Она вступила на ню не на то, щоби виратувати своє житє, котре, здаєсь, не конче велику мало для неї вартість, але на то, щоби позискати собі мужа, котрого забажала. Менї бодай здає ся, що нам лїпше було згинути, коли така була воля божа, як жити дальше зі серцем оскверненим обманьством, бо остаточно і так мусимо гинути, а тих дальших кілька лїт житя не знищать пороку. Але така розмова за сумна для уший жениха. Забудь на ню, друже, і спочинь собі трохи, щоби поважно і достойно виглядав на весїлю.

Сеньор положив ся і вже не відзивав ся та полежав так аж до тої пори, коли сонце вже заходило і коли прийшло кількох достойників, щоби нас повести до купелї. Коли вернув ся, увійшли другі посланники, що принесли дорогі одежі і дорогоцїнности, дарунки від госпожі Маї, котрі він мав на собі мати підчас церемонії. Коли відтак після звичаю краю прийшли голярі та намастили єму волосє пахучими олїями, прибрали і украсили єго як то жертвенне ягня.

Скоро то скінчило ся, отворили ся двері і увійшло шість палатових офіцирів а з ними хороші, сьпіваючі дївчата. Сеньор мусїв стануги між ними, я за ним, і так пішли ми до парадної сьвітлицї. Коли ми там прийшли, засьпівали сьпівачки якусь любовну пісню. Коли ми переступили поріг, побачили, що цїла сьвітлиця була повна красно повбираних гостий. Ми перейшли помежи ними і опинили ся на більнім місци на другім кінци сьвітлицї, де півколесом сидїли члени ради а на середині між ними Тікаль і єго жінка. На право від королївскої пари сидїв Маттаі, на лїво Дімас.

Коли ми зближили ся, встала цїла рада з виїмкою одного і поклонила ся сеньорови. Тою виїмкою був Тікаль, котрий сидїв просто і дивив ся стовпом перед себе та не рушав ся. Ледви що они сїли знову на своїх місцях, як знову дав ся почути сьпів а рівночасно заграла і музика, котра показала ся при входї до сьвітлицї; музиканти були убрані в зелену королївску лїберию, мали на головах вінцї з дубового листя і грали на дутках з очерету. По за ними показала ся громадка танцюючих дївчат в білих суконях, котрі сипали білі лїлїї на дорогу, котрою мала іти молода. За ними увійшла Мая і була так чудово красна, що тронула навіть моє студене серце і вже лагіднїйше думав про сеньора, котрий взяв участь в обманьстві, щоби єї позискати. Она була також біло убрана, але золоті вишивки украшали єї сукню, на котрій на котрій на грудях був вишитий сьвятий знак серця. На шиї і за місць пояса мала шнурки дорогих смараґдів; на голові мала потрійну корону з прекрасних перел а на руках і на ногах коло кісток обручики з матового золота. Єї розпущене волосє звисало їй майже аж до ніг а в руцї держала яко відзнаку свого достоїньства маленьке золоте берло, котре на однім кінци було украшене великою перлою, а на другім смараґдом в видї серця. Голову зняла високо, але єї лице було блїде і поважне. В сїй хвили подобала дійстно скорше на якусь білу, як на Індиянку, а єї красно викроєні уста були дрібку розхилені, мов би ждали на позабуті слова, що мали ще пересунути ся по них. Єї темносині очи сьвітили ся під довгими рісницями так дивно і таємничо, як би очи у якоїсь люнатички, що видять річи, котрих нїхто на яві й не здогадує ся. Аж ось впали они на сеньора і набрали людского виразу а червона кров закрасила єї личко.

Тодї розвіяв ся той чар, котрим мене була зловила і так довго в нїм держала. Я глянув на Тікаля і побачив, що на єго лици пробивав ся той сам вираз, як тодї на єго власнім весїлю, коли він побачив тоту, котру уважав за померлу, в повній силї житя і краси перед собою. Він не спускав ока з неї, єго бралась розпука і я видїв, що в єго розлючених очах стояли сльози та що ним аж кинуло із заздрістної злости, коли побачив, як она з радости почервонїла ся на вид єго білого суперника. Від Тікаля повів я очима на понуру красавицю коло него, на Нагву, єго жінку і побачив, що она аж тепер нараз вповні зрозуміла, чого перед тим може лиш трошки здогадувала ся, а то, що она опротивіла своюму мужеви і що він з цїлою силою своєї душі линув до нареченої з молодих своїх лїт, котру любив, а котра тепер стояла перед ним яко наречена якогось другого. Сумнїв, обава і гнїв пробивались на переміну в єї злощасних очах а відтак показав ся в них вираз безнадійного горя, вираз сьвідомости, що все, що було окрасою єї житя, пропало для неї на віки. Она зловила ся рукою за серце і відвернула ся на бік, щоби укрити свій сором, своє горе, а коли споглянула знову, було єї лице так спокійне як би якоїсь статуи, але на нїм видко було — як би виписану ненависть — ненависть для женщини, що позбавила єї щастя любови.

Тепер станула молода пара побіч себе, а коли всї иньші посїдали, підняв ся вістник і оповістив імена і титули молодих та й то, що то стало ся на приказ бога міста і на бажанє ради серця та й для того, що молоді полюбили ся, а тепер мають повінчати ся. Опісля прочитав письмо, котрим Мая зрікає ся своїх прав яко володїтельки в користь Тікаля, а менї впало то в очи, що більша часть присутних вислухала ту заяву з холодним мовчанєм, а

ему давали добре їсти, а в послїдних днях по вироку таки не міг наїсти ся до сита. При страченю сего убийника було яких 400 людий, котрим вступ дозволено за білетами; прочі тисячі стояли на дворі — Коли вже так есть, що злочинець мусить спокутувати смерть своеї жертви своею смертию, то се хиба діло суду і тих, що призначені виконати вирок суду. Але длячого мають посторонні люди бічи зараз і дивити ся, як когось тратять? Атже навіть нїма зьвірина втїкае від того місця, де гине друга така сама як она; лиш чоловік біжить дивити ся. Що то не годить ся, того не треба доказувати, а що й небезпечно, то доказуе слїдуюча подія: Між иншим пішов подивити ся на страчене Сентенчіка також і крамар Шадель зі своею жінкою. Ледви що вийшли по страченю з будинку судового, як Шадель нараз зійшов з розуму. Єму здавало ся, що він допустив ся якогось злочину і що его засудили на смерть через повішене. Шадель почав страшенно кричати і бічи улицями міста. Жінка надармо старала ся успокоїти его. Він еї вже не пізнавав. Коли добіг до дому, зімлїв і мабуть вже таки на віки зійшов з розуму.

— **З товариства „Труд“ у Львові** (Ринок ч. 39). Впв. гостий і прихильників нашого товариства просимо, щоби зволили з своїми сьвяточними замовленями чи то в виготовленю суконь чи біля поспішити, аби робітнї наші могли все і на час виготовити. — При сїй нагоді подаемо до відомости, що маемо на складї крім полотен, гафтів, вишивок, килимів і проч. також готові блюзки і гальки. При замовленю блюзок просимо подавати обем шиї і обем в грудях як також довгість рукава. — *Дирекция*.

— **На добродійні цїли** роздала Рада надзираюча Тов. взаїмних обезпечень і взаїмного кредиту „Днїстер“ на засїданю 26 лютого с.р. з доходів Тов. кредитового за р. 1902 і з провізиї від обезпечень житевих разом суму 2.600 а іменно: 1. Шкільній помочи у Львові 100 К; 2. Шкільній Помочи в Станиславові 100 К; 3 Шкільній Помочи в Тернополи 100К; 4. Шкільній Помочи в Перемишли 100К; 5. Шкільній Пом. в Самборі 50 К; 6. Шкільній Помочи в Коломиї 100 К; 7. Тов. для запомоги бідних учен. руск. ґімн. „Руслан“ у Львові 100 К; 8. Тов. для запомоги бідних учен. руск. ґімн. св. Кирила в Перемишли 50К; 9. Бурсї Тов. педаґ. у Львові 150 К; 10. Бурсї Тов. педаґ. в Станиславові 200 К; 11. Бурсї Товариства педаґоґічного в Коломиї 100 К; 12. Бурсї селяньскій в Станиславові 100 К; 13. Бурсї філії тов. педаґ. в Тернополи 100 К; 14. Бурсї в Золочеві 100 К; 15. Рускій бурсї в Новім Санчи 75 К; 16. Руско-українькскій бурсї в Новім Санчи 75 К; 17. Бурсї в Бродах 100 К; 18. Бурсї в Ярославі 150 К; 19. Бурсї ремісничій у Львові 100 К; 20. Тов. руска захоронка у Львові 50 К; 21. Школї виділовій ім. Шевченка на прибори шкільні 300 К; 22. Товариству Сільский Господар в Олеску 300 К; разом 2.600 К.

Окрім повисших датків рішила рада товариства предложити загальним зборам внесок призначити з зисків товариства обезпечень і кредитового ще суму 2.000 корон на публичні добродійні цїли.

— **Засуджений на кару смерти.** Перед судом присяжних вела ся через чотири дні розправа против головного виновника Франца Крижановского, котрий свого часу — як ми то доносили — убив капраля від полїциї Коньчака. Суд присяжних признав Крижановского виноватим злочину убийства, публичного насильства і провини обиди варти а трибунал засудив его на кару смерти через повішене. Прочих обжалованих а то Йос. Угиру, Адольфа Ґрінера, Гриня Глея, Йос. Вавришина (Козового), Сруля Лїндвурма, Івана Тирана і Володислава Войновского признано виноватими злочину публичного насильства і засуджено кождого з них на два лїта тяжкої вязниці з постом що місяця. Оборонці всїх засуджених зголосили жалобу неважности, взглядно відклик з причини високого виміру кари.

— **Жінка втекла і чоловік загубив ся.** Іван Червіньский, челядник пекарский дав знати на полїцию, що вернувши оногди до дому по 15-годинній роботї, побачив, що нема десь его жінки, а з хати забране все що лиш було і готівка 110 К відложена на чорну годину. Пізнїйше довідав ся він, що то его жінка зробила ему таку несподіванку і втекла зі Львова. Серед хати сиділа лиш заплакана півтретялїтна дитина. — Ева Фідеш, селянка із Збоіск, дала знов знати на полїциї що еї чоловік Стефан, котрий разом з нею приїхав на торг згубив ся без слїду. Засумована жінка казала, що еї чоловіка можна би найлїпше пізнати по тім, що мае на голові баранкову шапку, а в кишени 12 К сріблом.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 13 марта. В палатї послів відкинено 245 голосами против 154 внесене опозиції, жадаюче **зниженя** теперішного стану армії.

Відень 13 **марта**. Цїсар санкционував ухвалений галицким соймом закон, надаючий шпиталеви в Ярославі титул загального публичного шпиталя.

Лїсбона 13 марта. Дня 3 цьвітня прибуде до Лїсбони на чотиродневий побут анґлїйский король Едвард VII.

Софія 13 марта. Помимо вчерашного запереченя в болгарских часописях, таки уступив мінїстер війни Паприков і князь приймив его димісию. Мінїстерство війни обійме тимчасом президент кабінету Янев.

Дрездно 13 марта. Ві второк прибуде сюди в гостину до короля Юрия цїсар Вільгельм II.

Надіслане.

дехто висказав таки й свое негодоване. Наконець відчитав він з другої грамоти, які почести, посїлости і доми надано госпожі Маї і еї мужеви та що признано і менї, їх приятелеви на мое удержане.

Коли то скінчило ся, спитав він сеньора і Маю, чи они то все чули і чи годять ся на то. Они потакнули головами, а відтак проголосив вістник всї титули Тікаля і завізвав его, щоби він силою свого ерейского достоїньства і яко голова держави повінчав отсих обое перед цїлим народом після звичаю в краю.

Тікаль вислухав его слова і встав, мов би хотів їх сповнити, але відтак сїв знову і сказав:

— Пошукай, вістнику, иньшого ерея, я того не зроблю.

X.

Маттаі віщує щось недоброго.

По словах Тікаля зробив ся неспокій і всї вельми счудувані зачали муркотїти, а Маттаі нахилившись, шептав ему щось до уха. Тікаль слухав его хвильку, але відтак відвернув ся сердито від него і сказав так голосно, що всї могли то чути:

— А я тобі кажу, Маттаі, що не приложу руки до такого дїла. Чи чув же хтось коли таке, щоби госпожа серця, найзнатнїйша дама в краю віддавала ся за чужинця, котрий опинив ся тут як той пес, що звідкись забіг?

— Пророцтво — — хотїв Маттаі говорити.

— Що там пророцтво! Я не вірю в пророцтво. Нащо менї вірити в пророцтво, про котре не знаю, як, де і хто его написав? Отся женщина була моею зарученою нареченою, а тепер менї кажуть, щоби я повінчав еї з якимсь безіменним чоловіком, що навіть не нашої крови і віри. Нї, того не зроблю!

— Пане, вірте менї, що ображаете богів — сказав Маттаі, котр го вже взяла злість — і найвисшому ерееви не годить ся говорити так про ворожбу богів. А впрочім — додав він многозначно — що вам з того, що ваша колишня наречена вибрала собі иншого мужа, коли ви від десяти днів оженені з отсею, що коло вас?

— Що менї з того? — сказав Тікаль аж дрожачи від гніву. — Коли хочеш знати, то тобі скажу. Менї все з того. Звідки я прийшов до того, щоби зломити мое приречене і взяти собі твою доньку за жінку? Через тебе, Маттаі, через тебе, ти брехуне і лжепророче. А ти не присягав ся менї, що Мая погибла в пустини? Або хиба то не ти змусив мене взяти собі за жінку твою доньку, бо хотів вдоволити своїй честилюбивости? Ах! або може й не ти видумав той плян, щоби госпожу серця віддати за білого чоловіка, бо то було тобі на руку?

Підчас коли всї слухали то в превеликим дивом, підняла ся Нагва, що доси лиш слухала і мовчала як камінь, та відозвала ся:

— Пан Тікаль, мій муж, забувае, що загальна чемність повинна хоронити від публичної зневаги навіть таку жінку, котра комусь не до вподоби. — Сказавши то, обернула ся і вийшла із сьвітлиці.

Люди, що то чули, стали жалувати Нагви і негодувати на еї чоловіка, а коли трохи зробив ся спокій, відозвав ся Тікаль:

— З того, що стало ся сего вечера, вийде щось недоброго, і я не хочу, щоби моя рука в тім була. Робіть, що хочете і беріть наслїдки на себе — та заким ще міг хтось ему щось на то сказати, вийшов він із сьвітлиці в супроводі своеї варти.

(Дальше буде).

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).